

teozofija v sloveniji

Kim Farnell

MNOGA ŽIVLJENJA MABEL COLLINS

The Many Lives of Mabel Collins

Izvleček iz knjige MYSTICAL VAMPIRE

Prispevki k raziskovanju zgodovine Teozofskega gibanja - prevedel in dopolnil Anton Rozman

Mabel Collins se je rodila 9. septembra 1851 v St. Peters Port Guernsey, kot Minna Collins, hčerka Edwarda Jamesa Mortimerja Collinsa, znanega pesnika in časnikarja ter njegove žene Susanne Hubbard, hčerke ruskega trgovca in bankirja.

Oče, ki jo je klical Mabel ali May in jo oboževal že od samega rojstva ter ji pisal neštete pesmice in sonete, je bil tako obseden s svojim pisanjem, da je morala za praktične zadeve v celoti skrbeti njena mati. Zaradi denarnih problemov se je Mortimer leta 1856 odločil, da se bo povsem posvetil pisanju in se preselil z družino v London. Postal je dokaj moden pisec, ki je s svojimi številnimi občudovalci zapravljal čas in denar v kavarnah in lokalih, tako da je pogosto zašel v dolgove in bil zaradi tega večkrat zaprt. Je pa nenehno pisal in Minna se je spominjala, kako je običajno zaspala ob zvokih peresa, ki je drselo preko papirja. Z dvanajstimi leti je tudi sama začela pisati romance, kajti nikoli ni hodila v šolo, saj jo je poučeval kar oče sam, in to predvsem poezijo in filozofijo.

Leta 1867 je umrla mati Susanna, oče pa se je leto za tem poročil s Frances Cotton, ki se je možu povsem posvetila, tako da je družina preživela nekaj srečnih let v Knowl Hillu. Tam se je februarja, leta 1871, Minna poročila z Robertom Keningaleom Cookom, pravnikom, piscem poezije in tudi vnetim spiritualistom. V naslednjih dveh letih je Robert napisal več člankov za revijo *Woman*, ki je objavila tudi prve Minnine prispevke. Njuni članki so pokrivali različna področja, predvsem pa vzgojo in umetnost ter vlogo ženske v družbi. Leta 1875 je Minna pod imenom Mabel Collins objavila svoj prvi roman, *The Blacksmith and Scholar* (Kovač in učenjak).

Naslednjega leta je umrl njen oče Mortimer, Mabel pa je s svojimi deli uspešno nadomestila njegov prispevek na področju romantične fikcije, saj je tega leta izšel njen drugi roman, *An Innocent Sinner* (Nedolžni grešnik), ki je doživel velik uspeh. V letu 1879 je objavila še dve deli, *In This World* (V tem svetu) in *Our Bohemia* (Naša Češka). Njena dela so nastajala v eni sapi, kajti, ko je začela pisati, je nič ni moglo več ustaviti. V krogu družinskih prijateljev je postala priljubljena, visoka, mila ženska s koštanjevimi lasmi in svetlo kožo, ki je izgledala precej mlajša kot je dejansko bila. Mož jo je prepričal, da sta pogosto sodelovala v spiritualističnih seansah, tako da je Mabel postala tudi sloveč medij. V

kasnejših letih pa se je silovito uprla spiritualizmu, saj so jo njene izkušnje prepričale, da so te prakse zelo nevarne.

Leta 1878 je Mabel začela pripovedovati, kako jo pri pisanju navdihuje procesija svečnikov, ki izstopa iz egipčanskega obeliska, ki so ga nedavno pred tem postavili na obrežju Temze. Ti so prihajali po stopnicah v njeno sobo, ob njihovi prisotnosti pa je nato v zamaknjenosti samodejno napisala prvih sedem poglavij *The Idyll of the White Lotus* (Povesti o belem lotosu). Delo je zaključila šele leta 1884, ko se je v življenju soočala s številnimi težavami in boleznijo.

Celotna zgodba okoli obeliska Kleopatrina igla (Cleopatra's Needle) je vzbudila izjemno pozornost angleške javnosti, saj so se okoli njega napletli zanimivi dramatični dogodki.

Obelisk, ki je bil izdelan okoli leta 1460 pr.n.š. v čast faraona Thotmesa III. (1504 - 1450 pr.n.š.) in predstavlja enega od dveh obeliskov, ki so bili posvečeni temu vladarju in postavljeni v Heliopolisu. Hieroglifi, ki so vklesani v piramidalni glavi na eni od strani obeliska, slavijo Thotmesa III. in njegovo tretje *sed* praznovanje in pojasnjujejo razlog za nastanek dveh enakih obeliskov. Praznik *sed* je namreč simboliziral prenavo. Zagotovil naj bi dolgo faraonovo vladanje v posmrtnem življenju, vzpostavil harmonijo med kraljem in vesoljem, zaradi česar je vladar na hieroglifih predstavljen kot sfinga, ki daruje bogovom Heliopolisa.

David Roberts – Cleopatra's Needle
Petra Fine Art

Leta 12 pr.n.š. so Rimljani obeliska prenesli iz Heliopolisa v Kleopatrinno vladarsko mesto Aleksandrijo in ju postavili pred tempelj Caesarium. Vendar pa se je ta dogodek odvil šele dvajset let po Kleopatrinu smrti, tako da med obeliskoma in vladarico ni bilo neke neposredne povezave, razen če ni bila morda ona tista, ki je dala pobudo za to premestitev.

Leta 1301 se je eden od obeliskov v potresu podrl in se nato skoraj izgubil pod peskom, ki ga je naplavljal morje. Stoletja je ležal pozabljen, dokler ga ni leta 1819 Mohammed Ali, guverner Egipta, podaril angleški kroni v počastitev Nelsonove zmage nad francosko floto in Abercrombyjeve zmage v bitki pri Nilu. Vendar pa se zaradi visokega tveganja in previsokih stroškov prevoza angleška vlada ni odločila za to, da bi obelisk prepeljala v Anglijo.

Leta 1870 pa se je začel za Kleopatrinno iglo zanimati vojaški kronist, general James Aleksander. Na neki večerji je zbral združbo umetnikov in tehnikov ter jim predstavil zgodbo v zvezi z obeliskom. Inženir John Dixon je bil prepričan, da prevoz ni nikakršen tehničen problem, pa čeprav je bil obelisk 20.87 m dolg in 187 ton težak kos rdečega granita. Menil je, da bi ga bilo mogoče izpeljati tudi z zasebnimi sredstvi. Združba je za to podjetje zainteresirala angleško javnost in tako se je kmalu oglasil Sir Erasmus Wilson, znan kirurg in prostozidar, ki je ponudil potreben denar za prevoz. Po dolgoletnih pripravah so leta 1877 obelisk natovorili na poseben povlečni čoln, ki ga je vlekel parnik. Konvoj je 21. septembra 1877 odplul iz Aleksandrije, vendar pa ga je 14. oktobra v Biskajskem zalivu zajel hud vihar. Grozil je, da bo potopil tako parnik kot tovor, zato je posadka skušala rešiti predvsem lastna življenja, vendar pa je v viharju, ob poskusu reševanja dela posadke, ki je bila na povlečnem čolnu, vseeno izgubilo življenje šest mornarjev. V obupu je nato posadka prerezala vrv in povlečni čoln z obeliskom prepustila lastni usodi. Vendar pa je pet dni kasneje čoln, ki je mirno in nepoškodovan plaval ob španski obali, našel nek drug parnik in ga potegnil do majhnega pristanišča El Ferrol.

Na pritisk angleške javnosti, ki je napeto spremljala nesrečne dogodke, povezane s prevozom obeliska, so nato poslali v Španijo nov parnik, ki je 15. januarja 1878 prevzel tovor in ob splošnem navdušenju ter ob topovskih salvah 21. januarja prispel v ustje Temze ter se zasidral pod Houses of Parliament.

Osem mesecev kasneje so obelisk dvignili v drevored na Viktorijinem nabrežju, ki je bilo zgrajeno med leti 1864 in 1870. Postavili so ga na podstavek, s štirimi bronastimi ploščami, na katerih so zapisani podatki o obelisku in o njegovem popotovanju iz Egipta. Ob njegovem vznožju sta dve bronasti sfingi Georgea Vuilliamyja, ki ju je izdelal po izvorni egipčanski predlogi.

Victorijino obrežje, Kleopatrina igla, London.

Nad tem angleškim podvigom so se navdušili tudi Američani, tako da so naslednje leto, 1879, prepeljali v Central Park v New Yorku dvojčka angleškega obeliska iz Heliopolisa.

Mabel Collins, ki je leta 1878 že živel v Londonu, je stanovala v bližini kraja, kjer so postavili obelisk, tako da ga je lahko videla s svojega okna. In že, ko je prvič pogledala na obelisk, je na njem videla nek obraz, egipčanski obraz, poln moči in volje ter silovito živ. Kmalu zatem je začela videvati dolgo procesijo belo oblečenih svečnikov, ki so vstopali v njeno hišo in jo obkrožali med njenim pisanjem. Nekoč je pisala neko novelo, ko je v sobo zopet vstopila dolga vrsta svečnikov in jo obkrožila. V sobi

je bila tudi njena svakinja, kateri dogodka ni posebej omenjala, saj ji je o tem nenavadnem dogajanju že večkrat govorila. Nadaljevala je s pisanjem, a jo čez čas vseeno nagovorila: "Poglej me! Ali vidiš na meni kakšno spremembo?" Postala je namreč toga, kot da bi se spremenila v kamen. Njene oči so bile na pol zaprte. A pisala je naprej in to hitreje kot kdajkoli. Delala je kar nekaj časa, nato pa odprla oči in odložila pero. Bila je utrujena, vendar pa nikakor ni imela občutka, da ne bi bila pri zavesti, da bi bila izven telesa ali kakor koli naj bi to imenovala. Vzela je v roke rokopis in na veliko začudenje ugotovila, da ne gre za novelo, ki jo je pisala, ampak za nekaj povsem drugega in neznanega. Prelistavala je stran za stranjo in se čudila. V rokah je imela popoln uvod in prvo poglavje *Povesti o Belem Lotosu*. Zanj je bila to čudovita izkušnja, saj dotlej ni imela nikakršne tovrstne izkušnje, ko bi njene roke in pero prevzela neka druga inteligenca.

Po tem dogodku se je tovrstno pisanje nadaljevalo še nekaj časa, vendar pa ni bila nikoli tako povsem izločena s prizorišča dogajanja kot prvič. Na ta način je nastalo prvih sedem poglavij povesti. Pisanje je bilo povsem avtomatično. Med njim se ni zavedala niti ene same zapisane besede, tako da je le-te pozneje prebiral tako, kot da bi jih napisal nekdo drug.

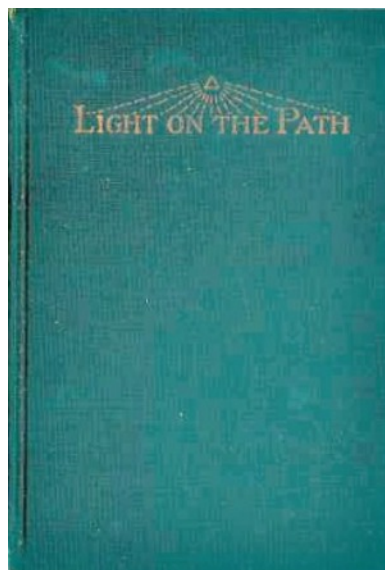
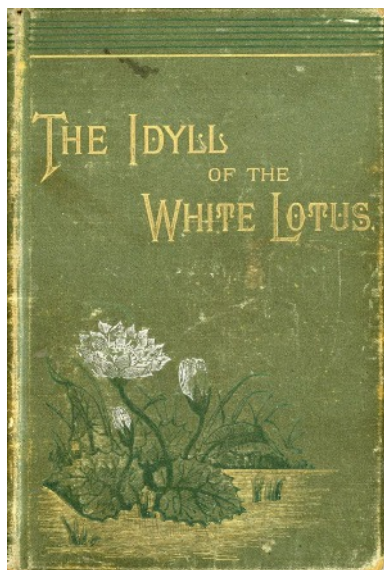
Ko je bilo končano sedmo poglavje, so svečeniki nehali prihajati. In čeprav si je zelo želela končati delo, v naslednjih sedmih letih ni zmogla zapisati niti ene same besede. V letih 1884-85 pa je med številnimi osebnimi problemi in boleznijo delo na skrivnosten način zopet steklo, tako da je na enak način končala še preostala poglavja povesti.

Teozofsko Društvo je začelo v Angliji delovati istega leta 1878, ko je Mabel začela doživljati svojo izkušnjo z obeliskom. Prva srečanja so se odvijala na Great Russell Street, sedežu British National Association of Spiritualists, iz katerega je izšlo mnogo prvih članov društva. Na ta način se je odvil tudi prvi Mabelin stik s teozofijo, ki se je začel poglobljati, ko sta z Robertom leta 1881 dobila v roke izvod *Isis Unveiled*. Toda njun odnos se je počasi ohlajal, tako da sta se leta 1884 ločila, Robert pa je dve leti kasneje umrl.

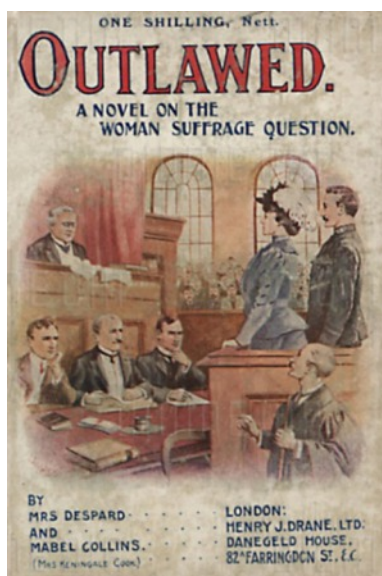
V letu 1885 se je Mabel preselila na Clarendon Road in začela obiskovati A. P. Sinnetta in njegovo ženo, ki sta ob torkih popoldan gostila vse tiste, ki so se zanimali za teozofijo. Teh je bilo veliko, vendar je le majhna skupina le-teh prihajala redno. In med temi je bila tudi Mabel. Sinnettu je opisala svojo izkušnjo z egipčanskimi svečeniki, ki so jo obiskovali med pisanjem. Ko je zaključila *The Idyll of the White Lotus* (Povest o belem lotosu), jo je poslala newyorški spiritistični reviji *Banner of Light*, ki jo je tudi objavila. Za knjižno izdajo dela pa je poskrbel Gerard Finch, predsednik Teozofskega društva v Angliji, tako da se je s tem delom takrat prvič seznanil tudi predsednik Teozofskega Društva Polkovnik Olcott.

Aprila 1884 je prišla v London H. P. Blavatsky, da bi na podlagi zahteve A. P. Sinnetta zamenjala dotedanjo predsednico angleške sekcije društva Anno Kingsford in tako pomagala razrešiti nesoglasja v sekciji. Poleti se je H.P.B. seznanila z Archibaldom in Bertramom Keightleyem, dobrima Mabelinima prijateljema, tako da sta se, pred vrnitvijo Madam Blavatsky v Indijo, nekajkrat srečali tudi onidve. Mabel ji je pokazala rokopis *Light on the Path* (Luči na pot). Blavatsky je bila prepričana, da je Mabel obiskal Mojster Hilarion ter ji narekoval zaključek *Povesti o belem lotosu* in celotno *Luč na pot* ter na ta način zagotovila, da so zasluge za delo, ki je med teozofi želo veliko zanimanje, pripisali Mojstru. H.P. Blavatsky je kasneje o tem srečanju napisala naslednje: "Ko sem jo srečala, je ravnokar dokončala *Povest o belem lotosu*, ki ji jo je, kakor je povedala H.S. Olcottu, narekovala neka 'skrivnostna oseba'.

Glede na njen opis, sva obadva v njej prepoznala najinega starega prijatelja,...; in nadaljnji dogodki so potrdili, da sva imela prav." Preden je bilo delo objavljeno so ga v rokopisni obliki prebirali v Sinnettovem krogu, saj je bil tudi Sinnett prepričan, da je Mabel pod vplivom Mojstra Hilariona.

Čeprav je Mabel posvečala veliko časa teozofiji in druženju s teozofi, pa je nadaljevala s pisanjem svojih romanov in četudi je postajala znana tudi kot teozofka, pa je bila za večino sveta Mabel predvsem pisateljica romantičnih romanov. Njene knjige so se tiskale tako v Angliji kot Združenih Državah.

Proti koncu tega istega leta je Mabel Collins napisala svoje drugo veliko delo *Light on the Path* (Luč na Pot), z dodatkom, Karma. Okoliščine so bile tokrat povsem drugačne. Povedala je, da je bilo to delo posledica njenega trdega dela, da bi si pridobila znanje. Ko se je nahajala izven telesa, se je počutila kot otrok, ki začne odkrivati nove čute. Za roko jo je vodilo mogočno bitje, ki ji je pokazalo, kaj naj gleda in kako naj to razume. Svoje izkušnje v zvezi z nastankom tega dela je kasneje zapisala v knjigi *When the Sun Moves Northward* (Ko gre sonce proti severu):

“To, kar je znano kot Dvorana Učenja, stoji takoj za vrati materije, in kdorkoli, ki je pripravljen vstopiti vanjo, bo našel vodnika, ki ga je pripravljen voditi naprej. Njegov Mojster čaka na njegov poziv. In če prosí, da bi videl čudeže v notranjosti

tega mističnega kraja, mu bodo prikazani. To, kar je za vidca kraj, dejansko ni zgolj to, ampak je predvsem stanje duha, v katerem se človekovemu duhu, z njegovo lastno energijo in močjo prošnje, raztolmačijo vse možne lekcije ... Ko je človek prvič sposoben ostati na tem svetem kraju, ga zgrabi močan prijem in ga kot otroka vodi po širni dvorani do katerihkoli vrat, skozi katera si je pridobil pravico vstopiti ... Včasih bo tisti, ki je pridobil pravico vstopiti in še ni sposoben brati, pridobil to moč v kapeli. In takrat bo videl čudovit prehod iz plamena draguljev v plamen besed. Napisane so zanj, osebno, kot za vsakega učenca, ki lahko bere ... Da sem lahko jaz, ki pišem te besede, pridobila privilegij izpeljati to nalogo, je rezultat preživetja številnih grenkih preizkušenj in zaporednih inkarnacij. Izkušnje človeškega življenja učenca pogosto popeljejo na kraje, kjer ga bo napor dvignil v drugo stanje. Te izkušnje se ponavljajo, dokler napor ni opravljen. V mojem življenju se je zgodila tragedija, za katero sem dojela, medtem ko se je odvijala, da sem jo preživljala že večkrat pred tem. To spoznanje me je usposobilo za velik napor, da sem se povzpela za korak, ki mi je bil nakazan. Doživela sem osupljiv pretres in veselje višje zavesti; Nekdo je stal poleg mene, v moji sobi, in mi rekel: "Pridi, sedaj si sposobna brati." Zapustila sem svoje telo, ohranila jasno zvezo z njim in v svojih fizičnih možganih zabeležila vse, kar sem počela. Tako nalogo je mogoče izvršiti le z veliko razširitvijo zavesti. Vedenje o tem, kaj je bilo opravljeno, mora biti popolno in celovito na vseh ravneh bivanja. Mojster me je prijel za roko in pri polnem zavedanju tega, kaj počenjam, sem izstopila iz svojega telesa, prešla iz materije v eterični prostor. Vstopila sva v Dvorano, jo prečkala in dosegla vrata z diamantno kljuko - resnično točko svetlobe. Tedaj sem vedela, da sem bila tam že mnogokrat poprej in prenesla svojim fizičnim možganom sporočilo, da sem na dobro znanem kraju in da je z mano vse v redu. Mojster je odprl vrata, vstopil in jih zaprl za nama. V tej čudoviti kapeli svetlobe sva bila sama. Mir in občutek moči, neizrekljiva zavest o tem, da sem na domačem kraju, na katerem sem si zaslužila biti, je bilo prežejamoče poplačilo za trpljenja in preizkušnje zemeljskih življenj. Mojster me je, še vedno držeč za roko, popeljal po kapeli do stene, na kateri sem jasno videla prva pravila Luči na Pot. Pogledala sem navzgor in jih prebrala; pod njimi so se še vedno v veličastnih barvah in točkah svetlobe bleščali dragulji.

"Vtisni si jih v spomin," mi je rekel, "ponesi jih s seboj nazaj na zemljo in jih zapiši. Učitelji človeške rase so se odločili, da prenesejo ta pravila v človeški jezik in ti si izbrana za to delo. Vračaj se znova in znova, dokler ne boš prebrala vseh in jih na zemlji zapisala z besedami."

Vrnila sem se v svoje telo z jasno posestjo celovitega spomina na to, kar sem naredila, kar sem videla in prebrala. Bila sem v stanju zavesti, ki je okultistom južne Indije znano kot jagrat swapne, ki je stanje budne jasnovidnosti ... Ubogala sem ukaz in se v stanju budne jasnovidnosti vedno znova in znova vračala v kapelo svetlobe in eno za drugim prenesla vsa pravila ter jih zapisala, dokler nisem povzela vseh ...

Luč na Pot je trobentni klic človekovemu duhu. Nakazuje najvišje korake v okultno življenje, ki je znano le adeptom. Tisti, ki prebirajo besede v človeških jezikih pogostokrat domnevajo, da se pravila nanašajo na človeško življenje; ti še niso pripravljene razumeti to, kar je onstran človeškega življenja. Morajo se naučiti, kako naj se razvijejo, da bi spoznali, kaj leži za njim. Branje besed v človeških jezikih je koristno, saj ponuja umu predstavo o smeri. In če se študent usmeri v podano smer, se v njem pojavi večje razumevanje. Za tiste, ki so povsem oviti v materialne pogoje, pa so te besede brez pomena ..."

V naslednjem letu, 1885, ko se je Mabel Collins tudi včlanila v Teozofsko Društvo, je *Luč na pot* krožila med člani v obliki brošure. Tako je bilo vse do leta 1887, ko v Anglijo prišla H.P. Blavatsky in je Bertram Keightley uredil, da se je nastanila v "Maycotu", majhni hišici v Norwoodu, v lasti Mabel Collins, ki je bila počaščena, da bo delila svoj dom s slovito gostjo, ki se je takoj po prihodu lotila pisanja svojega osrednjega dela *The Secret Doctrine* (Tajni nauk).

Mabel se je morala soočiti s težavnim značajem H.P.B., ki je bila nezadovoljna z nastanitvijo in ni zau-pala Mabel. Govorila je: "Nahajam se na sovražnikovem ozemlju, in to pove vse ... Ta hiša je luknja, v kateri smo kot slaniki v sodu - tako majhna, neudobna, in če smo v troje v mojih dveh sobah, hodi-mo eden drugemu po glavi. Tukaj ni nobenega miru, saj se po vsej hiši sliši vsak šum." Stvar so poslabšali še številni obiski, ki so lahko že s postaje v West Norwoodu slišali Blavatskyjino kričanje. Mabel, Archibald in Bertrand Keightley so preverjali vsako vrstico njenega rokopisa in zbirali pogum, ko so ji morali povedati, da je "zmeden in neurejen." Madam Blavatsky je bila besna in jih poslala k hudiču. Vsa stvar se je tako še poslabšala.

Tri tedne po prihodu Madam Blavatsky je bila ustanovljena nova teozofska loža. Na svojem drugem sestanku, 25. maja 1887, je Blavatsky Lodge sklenila, da bo izdajala novo revijo. Po dolgi razpravi so člani sklenili, da bo njeno ime *Lucifer*, čeprav jih je Madam Blavatsky le stežka prepričala, da to ime pomeni zgolj "prinašalec luči." Odločili so se, da bodo ustanovili založbo, ki ne bo izdajala le revijo, ampak tudi druga dela, predvsem *Tajni nauk*. Založbo so poimenovali The Theosophical Publishing Company (Teozofska založniška družba). Mabel pa je postala so-urednica novoustanovljene družbe.

Bivanje Madam Blavatsky na njenem domu je postalo za Mabel tudi precejšnje finančno breme, saj je pokrivala vse njene življenjske stroške in stroške številnih obiskov. Kraj je bil tudi kar precej oddaljen od središča Londona, tako da sta Keightleyeva uredila, da se je H.P.B. preselila na Notting Hill, 17 Lansdowne Road, ki je postal nov teozofski center, Mabel pa je ostala sama v Maycotu.

Z izdajanjem *Luciferja* se je večina Mabelinega pisanja preusmerila k tej reviji. Tako je v njej leta 1887 in 1888 v nadaljevanjih objavila *The Blossom and the Fruit* (Cvet in sad). Ker ji to pisanje ni prinašalo dohodkov, je finančno stisko reševala s pisanjem za revijo *The World* (Svet), kjer je pod imenom *Flower of the May* (Majski cvet) pisala tedensko kolumno *Tea table Talk* (Pogovor ob čaju) in v njej obravnavala modo, kozmetiko in podobno.

Dve leti je ostala so-urednica *Luciferja* in v njem objavila večino pisanja izpod peresa Madam Blavatsky, ki je s pomočjo Keightleyevih nadaljevala s pisanjem *Tajnega nauka* in vodila sestanke Blavatsky Lodge, ki se je sestajala vsak četrtek zvečer. Mabel se je nato preselila na Clarendon Road, v neposredno sosesčino Lansdowne Road, tako da sta si z Madam Blavatsky lahko kar preko vrta signalizirali, ko sta se želeli pogovoriti.

Oktobra in novembra 1888 je Olcott v *Luciferju* najavil ustanovitev The Esoteric Section of the Theosophical Society (Ezoterično sekcijo Teozofskega društva), skupino, ki je bila neposredno podrejena Madam Blavatsky in ločena od Društva ter delovala pod strogo zaobljubo tajnosti. Mabel je zaprosila za vstop in H.P.B. ji je dovolila vstop kot kandidatki, vendar jo je že po štirih dneh izključila zaradi "nezvestobe in nelojalnosti". Del njene nezvestobe naj bi bil povezan z njenim prijateljevanjem in namišljenim flirtanjem z Michaelom Angelom Laneom, dopisnikom iz St Luisa, ki je postal član ezoterične sekcije, nato pa hodil od lože do lože in pripovedoval o tem, kaj se je dogajalo v notranji skupini H.P.B.

Februarja 1889 je Mabelino ime nenadoma izginilo iz *Luciferja* in mnogi so se spraševali za razlog. V dogodke, ki so bili podlaga za njeno izključitev, je bila vključena Vittoria Cremers, američanka, ki je leta 1886 dobila v roke *Luč na pot* in se zaradi nje takoj včlanila v Teozofsko društvo in leta 1888 priptovala v Anglijo, da bi se srečala z Madam Blavatsky. Ker je že v Ameriki sodelovala pri objavljanju njenih del, jo je H.P.B. prosila, da bi prevzela poslovno stran izdajanja *Luciferja*. Vittoria se je preselila na Lansdowne Road, kjer sta jo Keightleyeva kmalu predstavila Mabel. Postali sta dobri prijateljici. Madam Blavatsky je začela trditi, da zaključek *Cvet in sad* vsebuje črno magijo in da mora posredovati preden bo objavljen in sama napisati zaključna poglavja. Poklicala je Vittorio Cremers in ji povedala, da je rekla Mabel naj zapusti društvo zaradi odnosa s Keightleyevima. Trdila je namreč, da je Mabel v odnosu z Archibaldom in da sodelujeta v tantričnem čaščenju. Vittoria je odklonila, da bi prekinila prijateljevanje z Mabel, tako da je morala tudi sama zapustiti društvo. Ko je Mabel slišala za govorce, je bila seveda zelo jezna, saj so bile obtožbe glede tantrizma še posebej strupene, zaradi povezanosti s črno magijo.

Kakorkoli že, zdi se, da je Madam Blavatsky zgrabila priložnost, da se je znebi. Verjetno ni bil slučaj, da se je marca tega leta prvič srečala z Annie Besant, ki se je že naslednjega meseca pridružila Teozofskemu društvu.

Mabel se je takoj na začetku Blavatskyinih obtožb odločila za pravdne postopke, ki nikakor niso bili prazna grožnja, saj je julija 1889 sprožila tožbo zaradi klevetanja, ki pa ni prišla pred sodišče pred julijem 1890. Vendar pa le-to slučaja ni obravnavalo, ker je Madam Blavatsky prosila, da bi upoštevalo pismo, ki naj bi ga napisala Mabel. Odvetnik je nesel pismo na sodišče in prosil sodnika, da umakne obravnavo z dnevnega reda, kar se je tudi zgodilo, vsebina pisma pa ni nikoli postala javna.

Pritisk škandala je močno vplival na Mabel. Dobila je ekcem in trpela zaradi nenehnih glavobolov. Lahko je bila le v poltemi, nehala je jesti in zapadla v globoko potrtost. Končno je doživela popoln živčni zlom in preživela štiri mesece v oskrbi svoje sestre, ne da bi bila sposobna opravljati tudi najbolj enostavne stvari.

Med njenim okrevanjem se je v društvu odvila nova kriza. 11. maja 1889 se je v *Religio-Philosophical Journal* pojavilo pismo Elliotta Couesa, ki ga je pisal Mabel Collins. Coues je že bil v sporu z Madam Blavatsky in označen za izdajalca, ker je leta 1885 pisal Mabel in jo spraševal po viru navdiha za *Luč na pot*. Mabel mu je takoj odgovorila, da se strinja s pogledom, da je delo navdihnil, oziroma narekoval eden od Mojstrov. Maja 1889 pa je prejel drugo Mabelino pismo, ki ga je poslala tako po izključitvi iz Teozofskega Društva in v njem trdila, da je prvo pismo napisala pod narekom Madam Blavatsky in da je ni navdihnil nihče, ampak da je videla besedilo v lastni viziji; da je v prvem pismu lagala o viru svojega dela v korist Teozofskega društva.

Vsa zgodba bi se verjetno še naprej vlekla po časopisih in sodiščih, če je ne bi prekinila smrt Madam Blavatsky v letu 1891. Ti dogodki pa so prešli v teozofsko zgodovino kot afera *Coues-Collins*, ki naj bi poskušala zrušiti Madam Blavatsky.

Mabel je medtem zaradi magnetnega zdravljenja obiskovala W. H. Edwardsa. Njeni interesi so bili vedno nekoliko širši. Tako se je šušljalo, da je bila tudi članica skrivnega društva Golden Dawn.

Leta 1892 je Mabel objavila *Morial the Mahatma* (Črni Mojster), poročilo o dejavnostih v in okoli Teozofskega Društva, ki je zopet sprožilo manjši škandal. V devetdesetih letih je nato napisala in objavila še številna dela.

A v javnosti se ni pojavljala vse do leta 1899, ko je živela v Hartlepoolu in delala kot častna sekretarka *Northern England Branch British Union for the Abolition of Vivisection*. Bila je članica številnih odborov z znanimi političnimi in aristoratskimi osebami, ki so delovale proti vivisekciji. Svoje delo v zvezi z bojem proti vivisekciji je popisala v romanu *The Star Sapphire* (Safirna zvezda). Delovala je kot Mrs. Cook, tako da jih je le malo vedelo, da gre za pisateljico Mabel Collins.

Leta 1912 je začela redno objavljati v reviji *Occult review* (Revija o okultnem). Leto kasneje, 1913, je bankrotirala The Charing Cross Bank, v kateri je imela naložene vse prihranke. Ker ni več toliko pisala in ker za svoja teozofska dela ni prejemale tantiem, je zaprosila za finančno pomoč Royal Literary Fund. V tem času je začela prijateljovati s Catherine Metcalfe, prepričano vegetarijanko, ki ni nosila nobenih usnjenih izdelkov. Mabel je prav tako trdila, da je vegetarijanka že trideset let, ko se je prvič povezala s teozofijo.

Ob začetku I. svetovne vojne je bila precej potrta, saj ni bila, tako kot večina, prepričana, da se bo tako kmalu končala, kar je popisala v romanu *The Crucible* (Lonček). Pritegnilo jo je tudi delo Rudolfa Steinerja in se v teozofskem sporu postavila na njegovo stran.

Leta 1915 se je preselila h Catherine Metcalfe in napisala *Our Glorious Future* (Naša veličastna prihodnost). Slednja jo je poskušala nagovoriti, da bi napisala zgodovino nastanka Teozofskega društva, vendar je to zavrnila, rekoč, da bi vsak poskus, da bi napisala svojo biografijo, naletel na gnev.

Mabel je umrla v svojem šestinsedemdesetem letu zaradi angine 31. marca 1927.

Bibliografija

The Blacksmith and Scholar
 An Innocent Sinner
 In this World
 Our Bohemia
 Too Red a Dawn
 Cobwebs
 The Story of Helena Modjeska
 In the Flower of her Youth
 Viola Fanshawe
 Idyll of The White Lotus
 Light on the Path, and Karma
 The Prettiest Woman in Warsaw
 Lord Vanecourt's Daughter
 Through the Gates of Gold
 Lucifer - co-edited with H. P. Blavatsky
 The Blossom and the Fruit
 The Confession of a Woman

Kovač in učenjak
 Nedolžni grešnik
 V tem svetu
 Naša Češka
 Preveč rdeča zora
 Pajčevine
 Zgodba Helene Modjeske
 V cvetu njene mladosti
 Viola Fanshawe
 Povest o Belem Lotosu
 Luč na Pot, in Karma
 Najlepša ženska v Varšavi
 Hčerka Lorda Vanecourta
 Skozi vrata iz zlata
 Lucifer - so-urejanje s H. P. Blavatsky
 Cvet in sad
 Spoved neke ženske

A Debt of Honor	Dolg časti
The Story of an Heiress	Zgodba neke dedinje
Suggestion	Predlog
Morial the Mahatma	Črni Mojster
Juliet 's Lovers	Julijini ljubimci
The Story of the Year	Zgodba o letu
The Mahatma: A tale of Modern Theosophy	Mahatma: povest o sodobni teozofiji
Green Leaves	Zeleni listi
The Story of the Year - new completed edition	Zgodba o letu - dopolnjena izdaja
The Star Sapphire	Safirna zvezda
Rules from The Light on the Path	Pravila iz Luči na Pot
The Mystery of the Year	Skrivnost leta
Pleasure and Pain	Ugodje in bolečina
The Scroll of the Disembodied Man	Zvitek raztelesenega človeka
A Cry from Afar	Oddaljen klic
Illusions	Utvare
Love 's Chaplet, and the Life after Death	Rožni venec ljubezni in življenje po smrti
The Awakening	Prebujanje
The Builders (Destroyers in a Chaotic World)	Graditelji (Uničevalci v kaotičnem svetu)
"The Disciple"	"Učenec"
Fragments of Thoughts and Life	Odlomki mišljenja in življenja
One Life, One Law, Thou Shall not Kill	Eno življenje, En Zakon, Ne ubijaj
The Transparent Jewel	Prosojni dragulj
When the Sun Moves Northward	Ko gre sonce proti severu
The Story of Sensa	Povest o Sensi
The Crucible	Lonček
As the Flower Grows	Ko cvet raste
Our Glorious Future	Naša veličastna prihodnost
The Locked Room	Zaklenjena soba

